

מסורת הש"ס

(א) וברכות ל: יצמות ח.
(ב) לקמן סה: שבת סו. וזה
ח. (ג) ב"ב קע: (ד) לעיל
ח. (ה) ושיג: ב"ב נא. נד.
קדושין יט: וזה ח. קס:
(ו) יצמות לו: ושיג:
(ז) לקמן פח: (ח) ב"מ ח.
(ט) ואר"ם דהוי מפלגי
בבבבס ואין זו דעה ככלל
שיקיים הסגלי למחן דלחמ
מחנה על מה ששנוי בתורה
הנאי בטל וזהו כמו על מנת
שחלי לקרוע להשיביר את
הסופלים, כ"ה.

הגהות הב"ח

(א) גמ' יחיד ד' חנינא קרא
קמיה דר' ינאי. ג"כ הכי
איתא ע"פ חסלת השחר דף
ל ע"ב:

מוסף רע"י

[illegible]

אף על פי פרק חמישי כתובות

בינו. רב: והלכה למעשה
צוי הישיבה: מהו. לרבי
רש ממנה ומת: יחליף.
הראשון ולא יכתוב שובר

להרע כח הלוה שיטערן לשמור שובר
 זעכענדיג: רבי יוסי אומר **אין**
שובר. ולא יחליף להרע כח המלוה
 לתלוח שגזרו מומן אלשון: **בששבורס**
בכחוס. בתוך הכחוסה עמלה יתחב
 הסובר ויהא אמרה בפניו התקבלתי
 חליה דטעמא מלי אמר רבי יהודה
 לון חובטין שובר מאוס דלא יטערן
 איה לשמורין מן העכבדין דמי מרקב
 הדר האי וגבי שטריה כוליה הכא
 ילינא למחשא להרי: **אפי' יומא כו'**
 דבכאדי שובר לא חיט רבי יהודה
 דבכאדי פ' הכס דלילו הכס מיפע
 לפעיה דלמא כו': **הכא ודאי יבב**
לה. בתמיה: **אכל על סה**. דהוא
 ליה תנאה בעלמא לתור תנאה
 דמנתה על מה שחבוב בעמיה הוא:
דיבר שחבוב. שחר וכותי: **והרי**
פירוס. דנכסי מלוג: **דרבנן**. האי
 דבעל אולבן קמחא דרבנן היא ולא
 עבוד רבנן חיזוק שיהא תנאו בעל
 אלא התנה לתלוח אפילתי: **פירי**
פירוס. אם כחז לה דין ודברסי
 אין לי בנכסי ובפירוזימן אולב הוא
 פירי פירות מוכר פירות ולוקח קרקע
 שיהא לה קרן והוא אולב פירות:
 וקיימא

איתא מכאן ואילך ליתא
ליתא ולמעמיק ביאה בלילה
היה בבית אפל מותר הא ל'
בלילה אלא חופה קשיא חוס'
קיימא אורה ארעא קא משמ'
ופירסה נידה מהו אם תימצי'
אבל חופה דלא חויא בלינא'
אומר רצה כותב לבתולה
והתנן ⁶מי שפרע מקצת חוס'
ויכתוב לו ⁷שובר אמר ר'
אפילו תימא בשאין שוברתה'
מידם תברתא ומפיק ליה
ודאי ירב לה מילתא בעלמא
ונטריה איהו הוא דאפסיד א'
לא קתני שוברתה מתוכה אלא
דחבא אמו שובר דעלמא מ'
דבר שבממון הוא ושמענין ל'
דתניא ⁸האומר לאשה הרי א'
כסות ועונה הרי זו מקודשת
כדבר שבממון תנאו קיים
עשו חיזוק לדבריהם ותר' משמ'
חיזוק דתנן ⁹רבי יהודה אומר
לה דין ודברים אין ל' בנכס'

בכולן מפני שמתנה על מה שכתוב בתלמוד
אילו מבטל את המעשה ואפילו לא יתקן
המתנה על מה שכתוב בתורה דומיא
(א.ק.) הריני מיר ע"מ שאנלן דמית
לצערי נפשיה ק"ר מכון אמר אס סגרי
רזא לטרוח אדעתא דכתיב לא נדר אגרי
על מה שכתוב בתורה דאין קדוש גיטול
שכתוב בתורה אבל האם דלפני הויא
וא"ת כיון דשי"ך מתנה על מה שכתוב
היום וחוקך מחול ק"י אלא מתנה על מה
בתורה ככתובו בשטר דמי היינו דוקא
מתנה כולי עלמא מרדו דלא שרפא

אלא תרוייהו "אולי" בתר אומדנא מאן דאמר
הלכה שפיר מאן דאמר אין הלכה הכא נמי
אומדן דעתא הוא משום איקרובי דעתא
הוא והא איקרא ליה דעתא יתיב רב
חנינא ⁽⁶⁾ קמיה דרבי ינאי וקאמר הלכה כרבי
אלעזר בן עזריה אמר ליה ⁽⁷⁾ פוק קרי קראך
לברא אין הלכה כרבי אלעזר בן עזריה
אמר רב יצחק בר אבדימי משום רבינו
הלכה כרבי אלעזר בן עזריה אמר רב נחמן
אמר שמואל הלכה כרבי אלעזר בן עזריה
ורב נחמן ידיה אמר אין הלכה כרבי
אלעזר בן עזריה ונהרדעי משמיה דרב נחמן
אמרי הלכה כרבי אלעזר בן עזריה וכו"ג
דלמ רב נחמן ואמר כל דינאי דדאין קרבי
אלעזר בן עזריה הכי והכי תהיו אפילו הכי
הלכה כרבי אלעזר בן עזריה י'הלכה
למעשה כרבי אלעזר בן עזריה: בעי רבין
נכנסה לחופה ולא נבעלה מהו חיבת חופה
קונה או חיבת ביאה קונה תא שמע דרבי
רב יוסף שלא כתב לה אלא על חיבת לילה
הראשון אי אמרת בשלמא חיבת חופה קונה
היינו דאמר לילה הראשון אלא אי אמרת
חיבת ביאה קונה ביאה בלילה הראשון

אמאי חופה חופה בלילה איתא ביממא
איתא ביממא ליתא הא אמר רבא
קשיא אורה ארעא קא משמע לן דביאה
נמי לא קשיא כיון דסתם חופה לביאה
לן דבלילה בעי רב אשי נכנסה לחופה
וימר יחיבת חופה חופה דחויא לביאה
לא או דלמא שנה תיקו: רבי יהודה
זכור: וסבר רבי יהודה דכותבי שובר
רבי יהודה אומר ויחליף רבי יוסי אומר
ימיה כששוברתה מתוכה אבי אמר
מתוכה בשלמא התם ודאי פרעיה דלמא
לשטרא והדר גבי זימנא אחרינא הכא
היא דאמרה ליה אי נטריה נטריה אי לא
נטיה בשלמא אבי אמר כרבי ירמיה
ר' ירמיה מ"ט לא אמר כאבי נזירה שובר
מא דכתבה ליה אבל על פה לא אמאי
לר' יהודה דאמר דבר שבממון תנאו קיים
מקודשת לי על מנת שאין לך עלי שאר
תנאו בטל דברי רבי מאיר ר' יהודה אומר
סבר רבי יהודה ככותבי דרבנן ויחכמים
תורה הרי פירות דרבנן ולא עבדו להו רבנן
לעולם הוא אוכל פירי פירות עד שיכתוב
ר' בפירותיהן ובפירות פירותיהן עד עולם
וקיימא

ה והתם לא שייך לשנוי הכי ואורי' דאי לאו דלפנין מנחם
ס בסוף הענישה קרי' והתחיל דלפנין מהם דמתי' מנחם
נ' ג' ובני ראובן שלא התנו על מה שכתוב בתורה ואי
נצוי יגלה צבית המקדש הלך אלא גלה צבית חזוי יא' ומנחם
צבית חזוי טורחא פירוש הלך אלא גלה במקדש
נ' מתחיל דלא אי נזיר והצוי פירוש יא' כלומר שלא חלה
צבית במקדש ואורי' דלא אמרינן מתנה על מה שכתוב בתורה
נ' מתחיל צבית חזוי כמו צבית המקדש ואין מתחיל לעקור לא
תורה אפילו בני מנחם א"כ לא יוכל אדם למחול חזוי
כתוב בתורה מיהו מליה לא חשינן כתובה בתורה דאפילו
ג' מן מקדש וערעין ופדיון הבן דמסבא לא הוה ממיידינן
ועצדי דלמינה באה מכה התורה דסבא הוא שיש לו לש

בן.

אמר רב יצחק בר אבדימי משום רבינו. פירש בקונטרס רבינו
 רב וקשה לה"כ תקשי מהכל תמייס דרב הוא דלמר
 כדנ"א בן עזריה לך נראה דרבינו היינו רבי ורב יצחק
 בר אבדימי סהי תלמודי דרבי
 כדאמרין פסקר כירה (שם דף מ:)
 אמר רב יצחק בר אבדימי פשט אחת
 נקטמיס אחר רבי לבית המדרש וזה
 היה רבו של רב לביאיתא לרב כהל
 פסקר כל הכשר (תולין דף קי. וס)
 ודמות פסקר המוכר את הכפינה
 (וכי דף יס. וס): **רבי יוסי אומר**
 יתבוב שובה. פירש הקונטרס משום
 דלא מרעיין כח המלוה לגבות מומ
 שי ולא פירש לפי המקשה דגט פטור
 (ס דף קטא). דקלמר הסם דטעמא
 דרבי יוסי כדי שיפוק לפרוע:
כששוברתה מחובה. וא"ת
 ולרבי יוחנן דלמר ה"הטעון אחר מעשה
 ב"ל לא אמר כלום כי הו"ל מועלת א
 כמה שנתבטא סבור בחוק הכמורה
 הוא טעמין הכמורה ומפקא עידי
 הו"ל אגזיא מחלטים וי"ל כגון
 שביאם עמה דנוניא וזהו הכמורה
 שביאם דלא לא טעמין הכמורה דא"כ
 הו"ל מפקסד יומר ועוד י"ל דבמקום

שבותינן כחובה או אפילו נמקוּס
אין כותבין ויש עדים שגמלו על
אינה יכולה לגבות כולו אפילו מודה
שלא פרע לה עד שכלל כחובו מיד
דכבר לאין כותבין שובר הואיל ויכול
לגבו לאידי הפסד אם יפסיד שוביו
וכ"ת ה"א שחרור הכחובו כפטי
עדים דל"כ אותן עדים ידעו מה היה
כחוב זה דל"כ ה"אך יעידו שגמרפה
כתובתה מה יודעין אם כחובתה
היתה אם לא ראו מה היה כחוב זה:
עומא דכחבה ל"ה הא ע"ה פה
א. וליכא למימר מאי כותבת אומרת
דלמחר כקמין מאי כותב אומר
דע"כ דווקא כותבת נקט דהא פליג
אריי יוסי דלמחר שפלי בגרמיתא
לקמן: **הר"י** זו שקודשת והנאי
בש"י. ע"כ דנכפליה לתמאי איידי
דלמחר לא א"ל ע"י שאל כותב
ועונה הרי את מקדשתא כולו לאו כל
הכי מקדושתא מדקאמר לקמן דעממא
דרי' מאיר דתנאי כול משום דתמנה
על מה שכתבו כחבורו ולא כל כפיל
לתמאי מיפוק ליה דתנאי כול לאו לרי
מאיר משום דנשי תנאי כפול דלמחר
דלמחר (קדושין דף סא. וסא.) והנה
אם ק' אמאי היא מקדשתא הרי הנה
כפירוש שס"ה לאו עליו שאל כותב
ועונה שאינה מקדושתא ואין לומר דלכך
מקדושתא לפי שמקדשה ע"מ שמתחיל
לו והרי תמנה אלל לאין מחילתה
מחילה דהא מחילה כפרק ב' דגיר
(דף יא. וסא.) הריני מיר ע"מ שאשטה
וקיימא

אורי' דא לאו דילפינן מתנאי יאן גיגד ויני ראוהו ה"א דשום תנאי
דילפינן מהם דמהי תנאי לבטל הכשר אמרינן דרדוקא תנאי
על מה שכתוב בתורה וא"ת הא דתנן בפרק בתרא דמנחות ודף
נלח בבית חונוי יאן ומפרש בגמרא היינו טעמא דהאי בשרא
יורא דלא לנלח במתקדש חל עליו מדרות ואם איני יכול א"א שום
פירוש יאן בלחור שאל חלה עליו מדרות והשתא אמאי וזה מתנה
מהה על מה שכתוב בתורה תנאי בטל אלא היכא שמכיוון לעקור מה
ומקדש ואין מתכוין לעקור אינו על מליץ מתנאי דבני דא ודני ראוהו
ויכול אדם לחשוב תנאי עלול על ידי תנאי שאל יאמר עשה
וצינן כתובה בתורה דאפילו למאן דאמר (קדושין דף יא:) מלוה הכתובה
מתקבצת לא הוה מחייבין להו אם לא שמייצמו מורה פקידות אבל
ה' דסברא הוא שיש לו לשלם מה שהוא ממנו אבל קשה לדעיינן

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

תוספות רי"ד

[illegible]